

ŚWIĘTY WOJCIECH

PISMO PARAFIALNE

Nr 8 (213) ★ POZNAŃ ★ Wrzesień 2024 r.

ŚWIĘTO PODWYŻSZENIA KRZYŻA ŚWIĘTEGO

Święto Podwyższenia Krzyża Świętego zostało ustanowione w rocznicę wystawienia jego relikwii na widok publiczny, czyli pierwszej adoracji Krzyża, która miała miejsce dzień po poświęceniu bazylik Męczenników (Martyrium) i Zmartwychwstania Pańskiego (Anastasis) w Jerozolimie. Wspomniane święto upamiętnia trzy wydarzenia, które są uznawane za istotne dla naszej wiary chrześcijańskiej.

Pierwsze z nich to odnalezienie Krzyża Świętego przez św. Helenę, matkę Konstantyna Wielkiego, podczas wyprawy do Ziemi Świętej w 326 roku; historycy datują to wydarzenie na 13 lub 14 dzień września. W miejscu odnalezienia Krzyża wybudowano w Jerozolimie, na Golgocie dwie bazyliki: Męczenników (Martyrium) i Zmartwychwstania Pańskiego (Anastasis), a na pamiątkę co roku – 13 września świętowano Podwyższenie Krzyża Świętego. Później przeniesiono to święto na 14 września, dzień wystawienia relikwii Krzyża na widok publiczny. Święto wprowadzono najpierw dla tych kościołów, które posiadały relikwie Krzyża, następnie dla całego Kościoła powszechnego. Wybudowanie na polecenie Konstantyna Wielkiego wspomnianych wyżej świątyni jest drugim wydarzeniem, które upamiętniane jest w tym dniu.

Konstantyn Wielki jako pierwszy cesarz zdecydował się ujednoczyć system wiary w Cesarstwie Rzymskim, sprawiając tym samym, że chrześcijaństwo stało się religią bardziej popularną na terenie imperium, które obejmowało wówczas swoim zasięgiem tereny sięgające daleko poza basen Morza Śródziemnego.

Trzecim, ostatnim wydarzeniem upamiętnianym w święto Podwyższenia Krzyża Świętego jest odzyskanie Krzyża w 629 roku przez cesarza bizantyjskiego Herakliusza z rąk Persów. Najwcześniejsze wzmianki o obchodach pochodzą z VII wieku. Nie ma więc wątpliwości, że święto Podwyższenia Krzyża Świętego jest jednym z najdłuższych obchodzonych świąt w tradycji chrześcijańskiej.

„Kto wierzy w ukrzyżowanego i zmartwychwstałego Jezusa, nosi krzyż z dumą, jako niezaprzeczalny dowód, że Bóg jest miłością. Przez całkowity dar z siebie, czyli właśnie przez krzyż, nasz Zbawiciel ostatecznie zwyciężył grzech i śmierć” – powiedział papież Jan Paweł II do młodzieży w Niedzielę Palmową, 24 marca 2002 roku. A wcześniej, podczas swojej VI pielgrzymki do Polski, w czasie Mszy Świętej w Zakopanem, pod Wielką Krokwią, 6 czerwca 1997 roku apelował, żeby Polacy nie wstydzili się krzyża: „Brońcie krzyża, nie pozwólcie, aby Imię Boże było obrażane w waszych sercach, w życiu rodzinnym czy społecznym. Dziękujemy Bożej Opatrzności za to, że krzyż powrócił do szkół, urzędów publicznych i szpitali. Niech on tam pozostanie! Niech przypomina o naszej chrześcijańskiej godności i narodowej tożsamości, o tym, kim jesteśmy i dokąd zmierzamy, i gdzie są nasze korzenie. Niech przypomina nam o miłości Boga do człowieka, która w krzyżu znalazła swój najgłębszy wyraz”.

Odnaleziony przez św. Helenę, matkę Konstantyna Wielkiego, Krzyż Święty – w postaci relikwii – można czcić w wielu miejscach świata. Największa z nich znajduje się w kościele św. Guduli w Brukseli. W bazylice św. Piotra w Rzymie przechowywana jest część Krzyża Świętego, którą cesarze bizantyjscy nosili na piersi podczas największych uroczystości.

W Polsce relikwie te znajdują się w wielu kościołach, największą część Krzyża Świętego znajdziemy w opactwie benedyktynów, w kościele św. Krzyża na Łysej Górze, niedaleko Kielc. Większy fragment relikwii Krzyża Świętego można zobaczyć także u oo. franciszkanów w Pakości (Kalwaria Pakoska), niedaleko Inowrocławia, w województwie kujawsko-pomorskim. Przechowywane od 1671 – w skarbcu, w klasztornej kościele św. Bonawentury relikwie Drzewa Krzyża Świętego można zobaczyć podczas uroczystości, między innymi w okresie Wielkanocy.

/Kalwaria Pakoska /Internet

Andrzej Karczmarczyk

CZAS NAUKI...

Na nowy rok szkolny i (już) akademicki, czas odkrywania tego co nowe, zdobywania wiedzy, poznawania samych siebie i kształtowania własnych charakterów, czas wychowywania życzymy Wszystkim: uczniom, studentom, nauczycielom i wykładowcom wielu radości i sukcesów, a nade wszystko światła Ducha Świętego w sercach i umysłach, *aby ta nauka była dla Was i dla nas pożytkiem doczesnym i wiecznym.*

Zespół redakcyjny gazety parafialnej „Święty Wojciech”

Papieskie intencje modlitewne na rok 2024

Intencja na wrzesień: za cierpiącą ziemię.

Módlmy się, aby każdy z nas usłyszał oraz wziął sobie do serca wołanie ziemi, ofiar klęsk żywiołowych i zmian klimatycznych, a także angażował się osobiście w ochronę świata, który zamieszkujemy.

SIERPNIOWA MSZA ŚWIĘTA DLA CHORYCH W PARAFII ŚW. WOJCIECHA

W sierpniu, przeważnie w ostatnią sobotę miesiąca, w naszej parafii odprawiana jest Msza Święta dla chorych wraz z udzieleniem sakramentu namaszczenia i błogosławieństwem z Lourdes. Jak co roku przewodniczył jej Ksiądz Proboszcz. Ksiądz Trojan Eucharystię ofiarował za wszystkich chorych w naszej parafii, wymieniając imiona tych, do których chodzi w każdy piątek z Panem Jezusem, oraz za zgromadzonych w kościele.

Ewangelia wg św. Jana, odczytana podczas tej uroczystości, opowiadała o śmierci Łazarza; właśnie do Ewangelii podczas homilii nawiązał ks. Proboszcz. Wydawało się, że przyjaciel Pana Jezusa jest stracony dla żywych. Jezus bowiem, mimo że wiedział o chorobie przyjaciela, nie pomógł mu: tak to wyglądało z zewnątrz dla ludzi i krewnych Łazarza. Utrwaliła się wśród nich już opinia, że trudno liczyć nawet na Nauczyciela, który w przeszłości cudownie uzdrowił wielu. Teraz zawiódł.

Lecz wkrótce okazało się, że Boska pomoc wcale nie musi być natychmiastowa, że Bóg może zadziałać w dowolnym czasie, nawet wtedy, gdy ciało już cuchnie... Jezus powiedział bowiem: „Łazarzu, ja tobie mówię, wstań”. A on wstał!

Duży wkład w obchody tej uroczystości wniósł ks. Jerzy Stranz, posługując w konfesjonale i pomagając przy udzieleniu sakramentu chorych.

Uroczysta Msza Święta zakończyła się indywidualnym błogosławieństwem Najświętszym Sakramentem, zwanym błogosławieństwem z Lourdes.

Po Mszy Świętej uczestnicy liturgii przeszli do salki, w której Panie z naszej parafialnej Caritas przygotowały stoły z pączkami z cukierni pana Grzeczki z Pobiedzisk, oraz inne wypieki i słodkości, kawę oraz herbatę.

Andrzej Karczmarczyk

SANKTUARIUM OJCA PIO W SAN GIOVANI ROTONDO

Do sanktuarium Ojca Pio w San Giovanni Rotondo dotarliśmy w lipcu 2015 roku wraz z innymi pielgrzymami. Nasz pobyt rozpoczął się od Eucharystii w kościele Matki Bożej Łaskawej. Następnie rozpoczęliśmy zwiedzanie świątyni i klasztoru. W kościele Matki Bożej Łaskawej, zbudowanym w 1959 roku, znajduje się cudowny obraz Maryi, przy którym często modlił się Ojciec Pio. Ponadto zachował się konfesjonał o. Pio, w którym spowiadał kobiety. Zgodnie bowiem ze zwyczajem panującym we Włoszech, mężczyźni spowiadali się na klęczkach w zakrystii. Niekiedy na spowiedź u o. Pio czekano nawet kilkanaście dni. Sława Ojca Pio jako znakomitego spowiednika, mającego dar przenikania sumień, przyciągała tłumy. Spowiadał 18 godzin na dobę.

W klasztorze odwiedziliśmy celę, w której zachowały się przedmioty i pamiątki św. Ojca Pio. Modlitwą szczególnie ukochaną przez św. o. Pio był różaniec. Cleonice Morcaldi, jego duchowa córka, we wspomnieniach opisała takie zdarzenie. Pewnego wieczoru Ojciec Pio poprosił swojego krewnego, Mario Penelliego o przyniesienie broni z habitu. Ten z zakłopotaniem zauważył, że w kieszeni habitu był tylko różaniec. Wówczas Ojciec odpowiedział: „A czy to nie jest broń?”. Kiedy Cleonice Morcaldi zapytała Ojca, ile różańców odmawia każdego dnia, odpowiedział: „Sześćdziesiąt pełnych różańców dziennie”.

Na terenie sanktuarium znajduje się dzieło Ojca Pio: Dom Ulgi w Cierpieniu. Jego budowa trwała dziesięć lat, a uroczyste otwarcie nastąpiło 5 maja 1956 roku. Jako szpital uchodzi za jeden z najlepszych we Włoszech. Za szpitalem znajduje się piękny park ze stacjami drogi krzyżowej.

Ojciec Pio zmarł 23 września 1968 roku. Papież św. Jan Paweł II beatyfikował go 2 maja 1999, a kanonizował – 16 maja 2002 roku. Grób św. Ojca Pio znajduje się w nowym monumentalnym kościele św. Ojca Pio, uroczyste konsekrowany 1 lipca 2004 roku, a położonym kilkaset metrów za kościołem Matki Bożej Łaskawej.

Małgorzata Helak

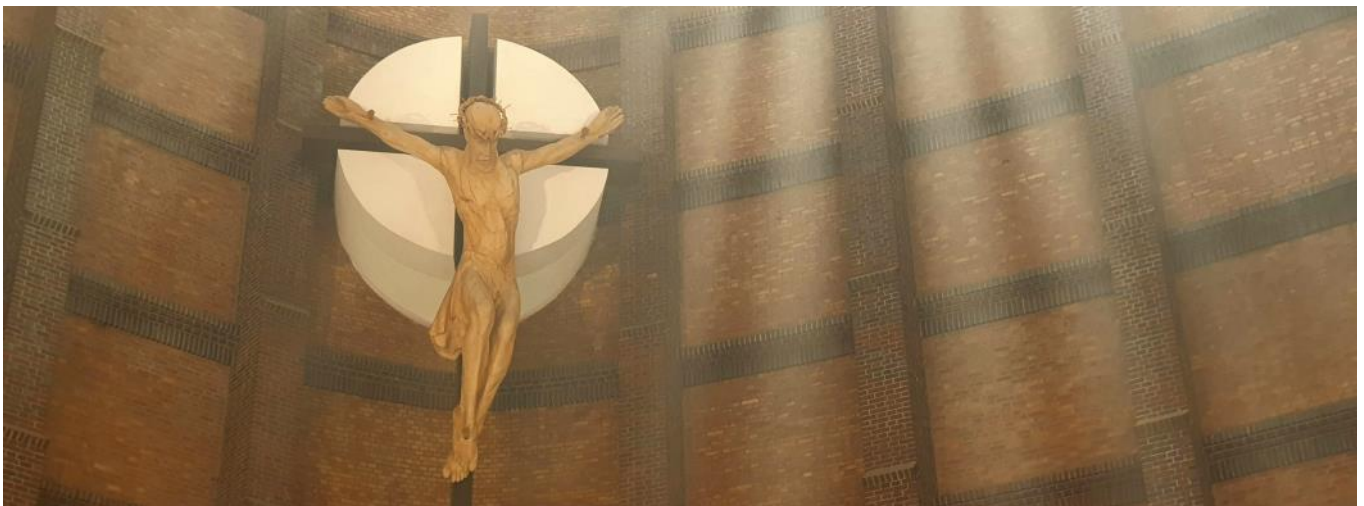
Z WAKACYJNYCH WĘDRÓWEK... LA VERNA

W tym roku nie sposób nie wspomnieć o jeszcze jednym wielkim wydarzeniu... **14 września będziemy świętować 800-lecie otrzymania przez św. Franciszka z Asyżu stygmatów**, pięciu ran Chrystusowych na dłoniach, stopach i boku. Biedaczyna z Asyżu to apogeum zjednoczenia z Chrystusem przeżył na górze Alwernia (La Verna, 1128 m), górującej nad miejscowością Chiusi della Verna, w prowincji Arezzo, we Włoszech, dwa lata przed swoją śmiercią. Był 14 lub 15 września 1224 roku, kiedy św. Franciszek – wraz z kilkoma braćmi – udał się tam, aby, jak co roku, pościć przed świętem Michała Archanioła... Nie wiadomo, w jaki sposób przebiegała stygmatyzacja; brat Leon zobaczył jedynie św. Franciszka w ekstazie, który płonął z miłości do Boga (M. Feuillet, *Święty Franciszek. Biedaczyna z Asyżu*, Poznań 2012). Z relacji braci, których św. Franciszek (na ich prośbę) dopuścił do tajemnicy, a potem dzięki przekazom biografów Świętego, m.in. Tomasza z Celano, wiemy, że Chrystus w widzeniu ukazał się pod postacią *Serafina* o sześciu skrzydłach, przybitego za ręce i stopy do krzyża...

Do Kaplicy Stygmatów (1263 r.), do której procesyjnie można wejść z bazyliki Wniebowzięcia Matki Bożej (czego mogłam doświadczyć) prowadzi Korytarz Stygmatów z XVI w., ozdobiony freskami ukazującymi życie św. Franciszka. W ołtarzu głównym scena Ukrzyżowania, a pod krzyżem: Maryja, św. Franciszek i św. Jan... Mój wzrok szybko kieruje się przed prezbiterium, na posadzkę, dokładne miejsce stygmatyzacji. Dotykam białego kamienia... Nie przeszkadzają turyści. Słyszę tylko ciszę, a słowa modlitwy układają się w dziękczynną pieśń śpiewaną Panu, pieśń, której dźwięków – poza Bogiem – nikt inny nie słyszy.

Justyna Łopaczyk

„NIESPOKOJNE JEST SERCE CZŁOWIEKA...”

„Niespokojne jest serce człowieka, dopóki nie spocznie w Bogu” – mówi św. Augustyn.

Lecz jak spocząć w Bogu? Można zrobić to na różne sposoby...

Ostatecznym sposobem jest moment odejścia z tego świata...

A jak to zrobić, pozostając na tym świecie, tam, gdzie się żyje?

Łaska Boga działa przez wrażliwość sumienia...

Gdy człowiek jest niespokojny, miota się, nie może sobie znaleźć miejsca, wszystko go denerwuje, nie może się skupić, nie może poukładać myśli, jest rozproszony, popełnia błędy, chce postępować dobrze, robi źle, żałuje, znowu popełnia błędy...

Dlaczego tak jest? Bo człowiek zapomina o Miłości... Zapomina o Bogu, licząc na siebie...

Wystarczy wtedy przypomnieć sobie o Miłości, która wyciąga rękę w konfesjonale...

Wystarczy wtedy podać swoją... i przyjąć łaskę sakramentu pokuty...

Moment rozgrzeszenia...

I wtedy spływa po policzku łza szczerzego żalu własnej słabości...

I wtedy spływa do serca spokój... i radość mocy przebaczenia...

I wtedy zaczyna się życie jakby od nowa... i wtedy człowiek czuje się kochany...

I wtedy nie liczy się nic innego... Tylko Miłość...

To jeden ze sposobów.

Gdy człowiek szuka swojej drogi... Idzie... Zawraca... Próbuje... Jednak nie czuje... Znowu próbuje... Ulega złudzeniom... Znowu próbuje... Ulega pokusom... Znowu próbuje... Słucha innych... Znowu próbuje...

Ale jak odnaleźć właściwą drogę... Jak odczytać wolę Boga... Skąd mieć pewność, że właśnie ta droga jest właściwa, a nie inna... Skąd czerpać przekonanie, że ten wybór jest najlepszy, a nie inny... I niespokojne jest serce człowieka...

Jednym z wyborów jest służba jako szafarz...

Moment ustanowienia jest jak łaska rozgrzeszenia w konfesjonale...

I wtedy rozpoczyna się nowy rozdział życia...

I wtedy Bliskość jest nowym punktem odniesienia do wszystkiego w życiu...

I wtedy radość pośrednictwa i zjednoczenie z Miłością uspokaja serce człowieka...

To inny ze sposobów.

A jest ich wiele...

Ale żeby okazały się właściwe, trzeba kochać!...

Bo jeżeli się kocha, to nie można żyć z dala..., nie można spotykać się czasami...,
bo jeżeli się kocha, to pragnieniem jest być blisko..., ciągle blisko..., jeszcze bliżej...

I wtedy spokojne jest serce człowieka..., bo Bóg sam wystarczy.

Amen.

Staszko

PARAFIALNY KLUBU SENIORA

Po letnim wypoczynku wznawiamy spotkania naszego **Parafialnego Klubu Seniora**. Pierwsze, powakacyjne spotkanie już niedługo – 10 września. Następne, 25 września, będzie spotkaniem wyjazdowym do Werbiśtów, do Chłudowa. Planujemy zwiedzić drewniany barokowy kościół pw. Wszystkich Świętych oraz Muzeum im. o. Mariana Żelazka (z obowiązkowym odpoczynkiem na ławeczce obok o. Mariana!). Przewidziany jest spacer do parkowej grotty Matki Bożej z Lourdes, a także dwugodzinny spływ galarem po Warcie: start w Obornikach i dalej w dół rzeki.

Kolejne spotkania – w zaplanowanych wcześniej terminach (zawsze o 11.30!):

09.10.2024

23.10.2024

13.11.2024

27.11.2024

11.12.2024

Zapraszam Wszystkich chętnych!

ks. dr Trojan Marchwiak

KALENDARIUM

12 IX Najświętszego Imienia Maryi, wspomnienie
14 IX Podwyższenia Krzyża Świętego, święto

18 IX św. Stanisława Kostki, patrona Polski, święto
21 IX św. Mateusza Apostoła i Ewangelisty, święto

INFORMATOR PARAFIALNY

Aktualni duszpasterze:

ks. Trojan Marchwiak – proboszcz parafii
(tel. 793 842 860);
ks. Jerzy Stranz, rezydent.

Porządek Mszy Świętych:

– w niedziele i święta: 9.00; 11.00 (dla uczniów szkoły podstawowej); 12.15;
18.00 i 20.15 (akademicka)
– w święta będące dniami pracy: 18.30
– w dni powszednie od pn. do piąt.: 18.30, w soboty: 8.30 i 18.30.

Spowiedź św.:

– od pn. do piąt. w godz. 17.30-18.30 (we wt.: 17.30-18.00)
– w pierwszy piątek miesiąca w godz. od 17.00 do 18.30.

Adoracja Najświętszego Sakramentu:

– od pn. do piąt. w godz. 17.00-18.30 (we wt.: 17.00-18.00)
– w soboty od 18.00 do 18.30 (podczas różańca).

Różaniec: sobota, godz. 18.00.

Chrzt: II sobota miesiąca, godz. 18.30 i IV niedziela miesiąca, godz. 12.15.

Członkowie Żywego Różańca: I sobota miesiąca, godz. 8.30.

Nowenna do św. Antoniego: wtorek, godz. 18.00.

Jubileusze małżeńskie: III sobota miesiąca, godz. 18.30.

Krypta Zasłużonych Wielkopolan: termin zwiedzania należy uzgodnić w biurze parafialnym.

Biuro parafialne (tel. 61 851 9012; 793 842 860) czynne: w poniedziałki i piątki, godz. 16.00-17.00; we wtorki i czwartki, godz. 9.00-10.00 (z wyjątkiem I piątku miesiąca i świąt).

Konto Parafii: Santander Bank Polska SA.
Nr konta: 85 1090 1362 0000 0000 3602 2318.

Strona internetowa Parafii: www.swietywojciech.archpoznan.pl .

E-mail Parafii: swietywojciech@archpoznan.pl .

Pismo parafialne „Święty Wojciech”: miesięcznik, nakład 150 egz.

Wydawca: Parafia Rzymskokatolicka pw. św. Wojciecha, Wzgórze św. Wojciecha 1, 61-748 Poznań.

Redaguje zespół (w porządku alfabetycznym): Stanisław Dankowski, Leszek Helak, Małgorzata Helak, Justyna Łopaczyk, ks. proboszcz Trojan Marchwiak (opiekun redakcji), Bolesław Psuja (członek Ogólnopolskiego Stowarzyszenia Prasy Parafialnej).

Redakcja nie zwraca niezamówionych tekstów i zastrzega sobie prawo do ich adiustacji. Nie odpowiadamy za treść ogłoszeń.

Parafia nie czerpie żadnych korzyści materialnych z tytułu wydawania miesięcznika. Ofiary złożone na ogłoszenia i reklamy są przeznaczone na pokrycie kosztów druku. Reklamy i ogłoszenia przyjmowane są w biurze parafialnym.

Pozwalamy sobie przypomnieć, że wysyłając określoną sumę na parafialne konto bankowe, można uzyskać podstawę do odliczenia od podatku za bieżący rok podatkowy. W tytule wpłaty lub przelewu niezbędny jest dopisek: „darowizna na cele kultu religijnego” lub „darowizna na cele statutowe Kościoła katolickiego” albo „darowizna na Kościół”.